

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

ETT HOPP – EN GEMENSAM RIKTNING

Efesierbrevet 4:4 • Predikan G8B 2021-11-28 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Kanske har du hört talas om Matthew Henry? Han var en pastor och författare som var verksam i England på 1600-talet. Han skrev bland annat en kommentar till hela Bibeln och dessutom några andra riktigt fina böcker. Hans far hette Philip Henry och var också pastor. Han var förvisso välutbildad och kunnig, men trots det stod han inte särskilt högt på samhällsskalan. En puritansk pastor var inte särskilt populärt på den här tiden.

Men nu var det så att Philip Henry i sin ungdom förälskade sig i en kvinna som tillhörde en annan samhällsklass än han själv. Det var en förnäm kvinna, som dessutom var sina föräldrars enda barn. Och hon älskade honom. De ville gifta sig, så hon började tala med sina föräldrar om det. De var inte alls förtjusta i tanken på att deras dotter skulle gifta ner sig på det där sättet. De visste knappt vem den där Philip Henry var och de visste ingenting om hans familj. Till sist lär hennes far ha vänt sig till henne och frågat: ”var kommer han ifrån?” Varpå dottern, som för övrigt var en god kristen och hette Katharine Mathews, svarade ”jag vet inte var han kommer ifrån, men jag vet vart han är på väg.”

Det avgjorde saken. De fick gifta sig. Och de fick sex barn tillsammans.

Det låter kanske överdrivet romantiskt, men det ligger något i det. Jag vet inte var han kommer ifrån. Men det spelar inte någon roll. För jag vet vart han är på väg.

Intro till texten

Vi har läst en text i Efesierbrevet 4:4 där Paulus går igenom en sjufaldig uppräkningslista om den kristna församlingens enhet. Efter att ha tillbringat tre kapitel åt att undervisa om vem Gud är och vad frälsningen handlar om handlar nu hans första och främsta tillämpning om enheten i församlingen. Det är som att han frågar vad allt det här betyder för oss, och svaret blir att församlingen måste vara enad. Och efter att han uppmanat sina läsare att göra allt de kan för att bevara enheten går han alltså ut i en sjufaldig uppräkningslista där han säger att den är *en* kropp och *en* Ande, liksom de kallades till *ett* hopp vid deras kallelse, *en* Herre, *en* tro, *ett* dop och *en* Gud som är allas Far.

För att känna kraften i Paulus uppräkningslista går vi långsamt igenom den och tar en etta i taget. Vi har tittat på vad han menar när han säger att församlingen är en kropp och där såg vi att det handlar om ömsesidigt beroende, och förra veckan tittade vi på vad han menar när han säger att församlingen har en Ande. Den har en gemensam livspuls. Ett gemensamt blodomlopp som ger liv åt kroppen som helhet och som för ut liv till varje enskild kroppsdel.

Varför tar han då upp detta med ett gemensamt hopp? Vad betyder det? Det är ett påstående som handlar om riktning. Vi har en gemensam riktning. Vi har alla olika bakgrunder och vi kommer från olika kategorier, men det spelar ingen roll, för vi vet vart vi är på väg. Det är det som är det viktiga.

Nu skulle jag vilja ägna återstoden av den här predikan åt två övergripande punkter. Den första är den klart längsta. Jag kallar den för ”hoppet och enheten”. Där vill jag först ägna en del tid åt vad vi menar när vi talar om hopp utifrån Bibeln och sedan hur hoppet förhåller sig till församlingens enhet. Hoppet och enheten. I den andra punkten vill jag ägna kanske femton minuter åt att ge ett exempel ur Gamla testamentet som förhoppningsvis kan vara till hjälp för oss. Jag kallar den punkten för ”hoppet i praktiken”.

I. HOPPET OCH ENHETEN

Så, låt oss gå in i den första punkten, ”hoppet och enheten”. Här ställer vi alltså två frågor, dels ”vad är hopp?” och dels ”hur förhåller sig hoppet till församlingens enhet?”

1. Vad är hopp?

Vad är hopp? Ja, det är en ganska stor fråga.

Som bibliskt koncept

När vi talar om hopp på svenska är det ett bräckligt kärl för att förmedla vad Nya testamentet menar med ordet. Därför att ”hopp” på svenska innebär ovisshet – ”vet du att det är sant? Nej, men jag hoppas det.”

Det bibliska hoppet är en *livsförvandlande* visshet om något som inte ännu har hänt men som du vet *ska* hända. Det är vetskapen om något som kommer, en vetskap som förändrar hela ditt sätt att se på tillvaron just nu.

Tänk dig, till exempel, att du är en soldat på ett slagfält. Din sida håller på att förlora – fienden är har omringat dig från alla håll. Men plötsligt hör du en signal som du vet precis vad den betyder: om bara en liten stund kommer förstärkningar som kommer att förändra hela slagets utgång. Det är en vetskap som förändrar dig.

Vad du tror om framtiden påverkar ditt sätt att se på din tillvaro just nu. Och det du sätter ditt yttersta hopp till påverkar hur du lever hela ditt liv.

Det finns en tendens i vårt samhälle att se på en kristen som burit på och formats av det kristna hoppet hela sitt liv, och säga något i stil med ”vad fint att han har något att hålla sig i under livets svåra stunder, vad bra att han kan ha något som gav honom trygghet.” Man ser på detta fantastiska liv och förringar hela det kristna livet till att bli en sorts existentiell snuttefilt, något att trösta sig med när inget annat hjälper.

Men det är att fullständigt missförstå vad evangeliet handlar om, och ytterst sett också varje kristen individs egen tro och livsväg. Om det himmelska hoppet bara är en mänskligt uppbyggd tröstefilosofi, ett sorts lyckopiller vi tar för att kunna hantera sorgsamma dagar, då är de kristna de mest ömkansvärda av människor.

Det kristna hoppet är inget lyckopiller. Det är ingen tröstefilosofi. Det är en livsförvandlande övertygelse som har sin grund i en historisk händelse. Det bygger inte på känslor eller

tillkämpad tro. Det kristna hoppet har sin grund i Jesu Kristi tomma grav – ett historiskt faktum.

På den tredje dagen efter korsfästelsen kom kvinnorna ut till graven och möttes av de omvälvande orden: ”Varför söker ni den levande här bland de döda? Han är inte här. Han är uppstånden!”

Därför kan Paulus triumferande utropa: ”Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Döden är uppslukad och segern vunnen!”

Det här är grunden för hela det kristna hoppet. Om Jesus Kristus inte uppstått från de döda så erkänner Paulus att den kristna tron är tom och meningslös. Han säger att om det kristna hoppet bara gällde det här livet då är vi de mest ömkansvärda människor.

Men, om Jesus Kristus *har* uppstått från de döda så innebär det att samma kraft som var verksam i honom på uppståndelsens morgon också är verksam i alla de som tror på honom.

Att tro på Kristus är att ha del i uppståndelsens seger, att ha del i ett himmelskt hopp som sträcker sig långt bortom vad vi kan se och uppfatta med våra jordiska sinnen. Det kristna hoppet är en livsförvandlande visshet ger återklang i evigheten.

Men det kristna hoppet handlar inte bara om uppståndelsen från de döda och en evighet i Guds närhet. Det handlar om att vi som kristna, genom tron på Kristus är *försonade med Gud*, så att vi inte längre är hans fiender utan hans söner. Vi är inte längre våra egna; vi tillhör Kristus (1 Kor 7:23).

Att vi är försonade med Gud innebär att vi också har blivit *befriade från synden och döden*. Kristus har inte bara burit syndens förbannelse i vårt ställe, han har också befriat oss från Satans välde så att *varken synd, död eller Satan kan göra några anspråk på oss* (Hebr 2:14).

Dessutom innebär det att Gud också *fortsätter att bevara oss*; att han vakar över oss som sina egna så att inte ett hårstrå faller från våra huvuden utom genom vår himmelske Faders vilja. Vår trygghet och vår tröst ligger inte i våra egna händer eller i vår egen styrka eller förmåga – om den gjorde det skulle vi förlora den tusen gånger varje dag.

Dessutom innebär det att Gud *utverkar allt till det bästa för oss*. Paulus säger att de rättfärdiga kommer att få lida i det här livet, ja, vi räknas som slaktfår och dödas hela dagen. Men,

Romarbrevet 8:37 (SFB-15)

»Men i allt detta vinner vi en överväldigande seger genom honom som har älskat oss.

Varför? Ja, för att, som Paulus säger nio verser tidigare,

Romarbrevet 8:28 (SFB-15)

»Vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, som är kallade efter hans beslut.

Vad innebär det då för oss? Jo, det innebär att när Satan och vårt inkrökta känsloliv frestar oss och vill dra oss in i otro så har vi klara svar hämtade från Guds orubbliga löften.

Satan säger: ”du är en syndare, du är ovärdig att kallas ett Guds barn”. Då svarar hoppet: ”det är förvisso sant, men Kristus har burit all min synd och friköpt mig med sitt dyra blod, så att jag tillhör inte längre mig själv utan honom.”

Satan säger: ”du är ett vredens barn och Guds fiende. Du kan aldrig bli föremål för Guds eviga kärlek och faderliga omsorg.” Då svarar hoppet: ”det är förvisso sant att jag tidigare var det. Men genom tron har jag förenats med Kristus, så att allt som tillhör honom också är mitt.

Satan säger: ”men du ska sannerligen dö. Du är här bara ett kort ögonblick och sedan väntar den eviga elden.” Till vilket hoppet svarar: ”Kristus som har besegrat döden har friköpt mig och genom min förening med honom får jag del av hans eviga liv.”

Satan säger: ”men många lidanden faller på de som tror.” Hoppet svarar: ”Det är förvisso sant, men Kristus försvarar mig och bevarar mig genom alla lidanden och låter dem alla samverka till det bästa.

Ser du hur det fungerar? Det kristna hoppet har sin grund i objektiva faktum: Gud har utvalt ett folk, han har befriat det och bevarat det, han har sänt sin Enfödde Son att födas av kvinna och leva ett liv i fullkomlig rättfärdighet och dör att sedan dö i vårt ställe på ett kors. Därefter besegrade han döden, uppstod han på tredje dagen och kort därefter steg upp till himlen.

Sedan har Gud gett sitt folk mängder av löften för att förklara hur alla dessa välgärningar kommer till oss. Han har förklarat vad det betyder. Och allt detta håller vi fast i, eftersom det går tillbaka till vem Gud är. Han är alltigenom oföränderlig och han är alltigenom sannfärdig och rättfärdig. Vi vet att Guds löften är sanna eftersom vi vet att Gud är sann. Vi vet att de består eftersom vi vet att Gud inte förändras. Det är en livsförvandlande visshet, oavsett hur våra omständigheter ser ut.

Hoppets dygd

Det är hur hoppet fungerar i bibeltexterna. Men i kyrkans historia har man inte bara noterat ordets innebörd och funktion i bibeltexterna – man har sett hoppet som dygd. Som en livshållning. Som en del av ett liv som levs väl till Guds ära, det vill säga, i enlighet med sitt syfte. Vad innebär det när vi talar om hoppet som dygd?

Det innebär att vi lever i förtröstan på Guds försyn. Det innebär att leva i vissheten att inget sker av en tillfällighet. Att vad som än händer så har Gud inte bara kontroll över det, utan han har ett syfte med att låta det ske. Det innebär att vad som än kommer till oss, så kan vi vara tålmodiga i varje motgång och tacksamma i välgång, ja, vi kan i allt förtrösta på att inget skapat kan skilja oss från hans kärlek.

Jag nämnde att hoppet som dygd innebär det att det är en hållning i livet. Det anger en riktning med livet. Det är alltså något vi kan öva oss i så att det blir mer och mer något som präglar oss. Hur kan man då öva sig i hopp? Vad finns det vi kan göra för att bli personer som präglas allt mer av hopp?

Hoppets främsta uttryck är bön. Det är i bönen vi erkänner Gud som vår Far och vår vän som bryr sig om alla små detaljer i våra liv. Det är framförallt i bönen vi uttrycker vår förtröstan på honom. Det är i bönen som vi ber om förlåtelse för våra synder och uttrycker vår uppriktiga ånger, eftersom vi gör det medvetna om att Gud fortfarande älskar oss på grund av sin Son.

Så hur vi än ser på hoppet, som bibliskt koncept eller som dygd kommer hoppet alltid att ge oss en riktning. Det riktar oss mot Gud. Vi håller fast i honom och vi vet att vi också en dag

ska få vara hos honom. Det finns inget, inget, inget som kan hindra det. Det är lika fast som Gud är fast.

Det finns alltså två komponenter här som vi måste förstå. Dels Guds oföränderlighet och dels Guds löften. Jag skulle vara vilja kommentera dessa två lite kort.

Går tillbaka på Guds oföränderlighet

Dels måste vi se att går tillbaka till Guds oföränderlighet. I Hebreerbrevet 6:19, i ett sammanhang som handlar om Guds oföränderlighet, står det att hoppet är ett *själens ankare*. I hoppet har vi ett själens ankare. Vad innebär det?

Ja, vad är ett ankare? När jag var barn hände det ibland att vi åkte ut med en liten eka på en sjö för att fiska. När man kommit till rätt plats, där man tror att det finns mycket fisk, kastar man i sitt ankare. Ankaret håller båten på plats så att den inte driver iväg av vinden eller av de strömmar som finns i vattnet.

Vad är det då som gör att ett ankare fungerar som det ska? Två saker. För det första måste det sitta fast i dig, det vill säga, i båten. Om det inte sitter fast någonstans är det värdelöst.

För det andra måste ankaret kastas in i en värld dit vi inte kan komma. Det fungerar inte om det bara stannar hängande i vattnet. Vi är redan i vattnet, det är vattnet som är problemet. Det är vattnet som rör sig och förändras. Ankaret måste gå in i en värld dit vi inte kan komma. Det måste ner i botten på sjön där klipporna ligger fast och är oföränderliga.

Om ankaret inte bara sitter fast i oss, utan även går in i denna oföränderliga värld under vattnet och kopplar tag i dessa klippor, då kommer klippornas oföränderlighet att föras över via ankaret till oss.

Nu säger alltså Hebreerbrevet att hoppet är själens ankare. När vi håller fast vid hoppet kan vi kasta ut ankaret in i kaoset som ständigt förändras för att koppla tag i det som är oföränderligt. Genom hoppet förs Guds oföränderlighet över till oss så att vi kan stå stadigt, oavsett vad som händer.

Går tillbaka på Guds löften

Så genom hoppet håller vi fast i Gud. Men vad är det då mer specifikt som vi håller fast? Vi håller fast i Guds löften.

I John Bunyans klassiker *Kristens resa* finns en händelse om hur Kristen övertalade sin vän Hoppfull att de skulle vika av från Konungens huvudväg för att ta en sidoväg som verkade lättare att gå. Men de gick vilse och blev tillfångatagna av jätten Förtvivlan som låste in dem i en mörk håla i sitt slott som heter Tvivlets slott. Jätten Förtvivlan hade en hustru som heter Otro, och hon fick sin make att slå Kristen och hans vän Hoppfull nästan till döds och sedan låsa in dem igen utan mat eller vatten för att någon dag senare komma tillbaka och uppmana dem att ta livet av sig själva. Annars sade han att han skulle han göra det själv, och så visade han benen och skallarna från alla pilgrimer han tidigare avrättat. Kristen och Hoppfull var nära döden av svält och mörker och förtvivlan och fasa, och Kristen ville avsluta sitt liv, men Hoppfull övertalade honom att inte göra det.

När allt såg ut att vara förlorat utbrast plötsligt Kristen: "Vilken dåre jag är, som ligger kvar i den här stinkande fängelsehålan, när jag lika gärna kunde vandra i frihet! Jag har i fickan vid

mitt hjärta, en nyckel som heter Löfte, och jag är övertygad att den kan öppna alla lås i Tivlets Slott.”

Och så var det. Han tog fram nyckeln, och alla dörrar gick upp.

Jag tror Bunyan har helt rätt. Löftena är en nyckel som låser upp alla lås i Tivlets Slott. Därför att löftena kommer från Gud själv, och han ändrar sig inte. Det han har lovat står evigt fast. Himmel och jord må brinna, men löftena står evigt kvar, därför att Gud är oföränderlig.

Så genom hoppet kan vi kasta ut, tränga igenom massan av föränderligt kaos och gripa tag i Guds oföränderlighet. Guds eviga löften befriar oss från tvivel, förtvivlan och otro.

2. Hur förhåller sig hoppet till församlingens enhet?

Okej, hoppet går tillbaka på Guds oföränderliga väsen och Guds löften. Men vad har det med församlingens enhet att göra? Varför talar Paulus plötsligt om att vi kallades till ett och samma hopp vid vår kallelse, det vill säga, när vi kom till tro?

Jag nämnde inledningsvis att hoppet ger oss som församling en gemensam riktning. Det är något som präglar en församlings enhet. Inget skapar en sådan enhet och inget beskyddar och bevarar en församlings enhet så som insikten om det gemensamma hopp som ligger framför oss. Inget bevarar enheten så som att vi håller oss i samma ankare. Vi har samma orubbliga Gud och vi låter oss inte distraheras av olika substitut.

Det innebär att vi står skuldra vid skuldra och håller blicken framåt. Vi låter inte församlingen karaktäriseras av vad vi har blivit kallade från. Vi låter inte kulturella markörer bli vad som karaktäriserar oss. Gång på gång läser vi i Paulus brev att vi är inte längre judar eller greker eller barbarer eller skyter eller slavar eller fria eller män eller kvinnor. Vi är ett i Kristus; vi är ett nytt folk som har kallats ut ur mörkret och in i Guds underbara ljus. Det spelar ingen roll vad vi var tidigare. Det som spelar roll är vart vi är på väg.

Det spelar inte heller någon roll hur vi kom till tro. Ibland kan det bli som olika divisioner bland kristna. Dels har vi dem som levt ett liv som riktiga rövare och som har kommit till tro med dunder och brak och som har sett omvälvande omvändelser. Dels har vi dem som vuxit upp i en kristen familj och lärt sig att älska Gud i tidig ålder. Vi älskar en bra historia och därför kan det ibland verka som att vi premierar de kristna som har en dramatisk berättelse att berätta. Men det spelar ingen roll. Det enda som spelar roll är den tro som är levande och verksam.

Paulus säger i Filipperbrevet 3:13, att han gör ett enda: han ”glömmer det som ligger bakom och sträcker [sig] mot det som ligger framför och jagar mot målet för att vinna segerpriset, Guds kallelse till himlen i Kristus Jesus.” Det viktiga är inte hur du kom till tro på Kristus; det viktiga är *att* du tror. Ingenstans säger Bibeln att vi måste kunna ge ett exakt ögonblick när vi gick från död till liv. Däremot har Bibeln en hel del att säga om att den tro du just nu har måste vara en levande tro.

Ytterligare en sak som inte spelar någon roll är vad vi är nu i världens ögon. Det finns mängder av kategorier vi skulle kunna delas in i. Vi kan kategoriseras utifrån kön eller etnicitet eller yrke eller längd eller vilken maträtt vi föredrar eller om vi är Öisare eller Gaisare eller om vi är gifta eller ogifta, om vi är föräldrar eller inte, om vi är barn eller tonåringar eller unga vuxna eller bara vuxna eller medelålders eller pensionärer, om vi gillar klassisk musik

eller techno eller ska eller jazz eller countrygoth. Och oj, vad olika församlingar har varit upptagna med att kategorisera sina medlemmar. Det är som att församlingens tonåringar har haft en egen församling i församlingen och när de till sist ska bli del av den övriga församlingen så blir det en kulturchock.

Men vänner, inget av det här spelar roll. Det kan förstås finnas poänger i att personer i liknande livssituation får hjälpa varandra. Men hur mycket bättre vore det inte om någon som gått före kunde hjälpa dem istället? Andliga fäder och mödrar. Och dessutom måste vi hålla i åtanke att en gammal man kan vara ett spädbarn i tron och en ung man kan ha mycket andlig mognad.

Paulus säger att vi har kallats till ett hopp vid vår kallelse. När hoppet är levande för oss ger det oss en riktning. Det lyfter vår blick och för oss framåt i glädje och förtröstan och enhet. Och när vi ser hur olika vi är hjälper vi varandra att hålla blicken fäst på det som ligger framför snarare än det som ligger bakom.

II. HOPPET I PRAKTIKEN

Nu har det blivit väldigt mycket lektion. Därför tänkte jag ägna de sista minuterna åt att titta på en text ur Gamla testamentet där vi får se hoppet i praktik. Poängen här är att Gud är vårt enda hopp. Vi har en tendens att hoppas på så många andra saker, men det enda som håller att hoppas på är Gud. Låt oss gå till 2 Moseboken 2:23-25

2 Moseboken 2:23-25 (SFB-15)

²³Det gick en lång tid, och under den tiden dog Egyptens kung. Men Israels barn suckade över sitt slaveri och ropade på hjälp, och deras rop över slaveriet steg upp till Gud. ²⁴Gud hörde deras klagan och kom ihåg sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob. ²⁵Och Gud såg till Israels barn, och Gud kändes vid dem som sina.

Det är en text som rymmer mycket lidande. Israels folk suckade och klagade under denna onda kung vars hjärta var vänt mot deras undergång. Vi ser i det förra kapitlet att han hade beordrat barnmorskorna att döda alla pojkar som föddes.

Samtidigt har vi fått se att det finns en annan person som man kan hoppas på. Det hade fötts ett barn som hade blivit räddat undan den onda kungen och som får växa upp i Faraos hus, och man tänker ”här är räddningen.” Men så förstör han allting för sig och flyr därifrån! Han hoppar av allting och flyr till ett annat land. Så hoppet är borta. Han som skulle vara den som räddade dem slängde bort allting och stack. Kungen dör. Och den nya kungen är precis lika illa som den gamla.

Men mitt i allt lidande finns det fyra ord som lär oss något om hoppets Gud.

1. Gud hörde

För det första: Gud *hörde* deras klagan. De klagade och Gud hörde. Det finns hopp i att Gud hör.

En sak att lägga märke till är att Gud är annorlunda mot Egyptens avgudar. I Psalm 115 finns ett ord som är kan vara till hjälp. Känn skillnaden här mellan Bibelns Gud och Egyptens avgudar.

Psaltaren 115:1-8 (SFB-15)

1Inte oss, Herre, inte oss
utan ditt namn ska du ge ära,
för din nåds och din sannings skull.
2Varför ska hednafolken få säga:
"Var är deras Gud?"
3Vår Gud är i himlen,
han gör allt han vill.
4Men deras avgudar är silver och guld,
verk av människohänder.
5De har mun men kan inte tala,
ögon men kan inte se.
6De har öron men kan inte höra,
näsa men kan inte lukta,
7händer men kan inte känna,
fötter men kan inte gå.
I sin strupe har de inget ljud.
8De som har gjort dem blir som de,
likaså alla som litar till dem.

Israels Gud hörde. Det är goda nyheter. Det är viktigt, för när vi befinner oss i situationer när vi tvivlar på Guds hopp så är en tendens vi har att tvivla på Guds omsorg om oss. Vi tvivlar på att Gud verkligen vet hur vi har det. Men i texten i 2 Mos 2 har vi ett påstående som motsäger allt sådant. Han hör.

Älskade vänner, det är ett privilegium att vara hörd av Gud. Den Gud som uppehåller hela universum hör oss. Det betyder inte att det är ett privilegium för Gud att göra allt det vi har sagt till honom när han hörde på oss. Men vi kan veta att han hör. Genom bönen har vi gemenskap med Gud och det finns stor tröst här.

När du går igenom lidande är det alltid värt att ha två saker i åtanke. Dels att det kommer att gå över. Och dels att det inte går att jämföra med den glädje som väntar.

2. Gud kom ihåg sitt förbund

För det andra: Gud kommer ihåg sitt förbund. Det betyder att anledningen att han hör inte är att vi ropar så högt, eller att vi är grymma på att be. Anledningen att han hör är att han har förbundit sig till oss. I oss själva är vi syndare som saknar härligheten från Gud. Men Gud har sänt sin Son för vår skull, och med sitt eget blod har han friköpt sin församling. Han hör oss för att han är den han är. Han hör oss för att han är trofast.

3. Gud såg

För det tredje: Gud såg sitt folk.

Psaltaren 121:1-8 (SFB-15)
1En pilgrimssång.
Jag lyfter mina ögon till bergen.
Varifrån kommer min hjälp?
2Min hjälp kommer från Herren,
som har gjort himmel och jord.
3Inte låter han din fot vackla,
inte slumrar han som bevarar dig.
4Nej, han som bevarar Israel,
han slumrar inte, han sover inte.
5Herren bevarar dig,
Herren är ditt skydd på din högra sida.
6Solen ska inte skada dig om dagen,
inte månen om natten.
7Herren ska bevara dig från allt ont,

han ska bevara din själ.
*Herren ska bevara din utgång och din ingång,
från nu och till evig tid.

Gud såg när vårt lidande kom. Gud såg när du blev illvilligt förtalad och orättvist behandlad. Han såg när cancerdiagnosen kom. Han såg när din familj slogs sönder.

Jag förstår att det inte låter särskilt hoppfullt. Men vad är alternativet? Alternativet är att vi tillber och tillhör en gud som missar vissa saker. Det är inte bara obibliskt; det är outhärdligt. Tanken att det finns stunder i mitt liv som Gud inte ser. Att det finns vissa stunder i mitt liv då han inte kan vara mitt enda hopp längre. För om Gud inte kan gripa in, vad har jag då att hoppas på? Mig själv?

Nej. Gud ser. När Israel befann sig i slaveri såg Gud. Han såg när de slaktades. Och han såg dig under din mörkaste dag.

4. Gud räddade

Och till sist: Gud vet. Det är en märklig avslutning på texten. Svenska Folkbibeln översätter den korta hebreiskan med att "Gud kändes vid dem som sina egna", men ordagrant står det bara: "Gud visste."

Så var fanns Gud då? Var fanns han under hundratals år medan Israel plågades? Var fanns han när de led i förnedring och död? Var fanns Gud i ditt lidande? Svaret är att han var på samma plats som han var när han krossade och dödade sin ende Son för att köpa dig fri. Han var där han alltid är. Han befriade sitt folk. Och han räddar dig. Det är en sanning som är orubblig, som håller att bygga hela sitt liv på.

Gud hör. Han kommer ihåg sitt förbund. Han ser. Och han räddar. Han är vårt hopp, både i livet och i döden.

AVSLUTNING

Jag vill avsluta med att läsa några verser till från Psalm 115. Jag stannade i vers 8 hos dem som gör avgudar som blir som dem. För vad vi än förtröstar på och hoppas på och hämtar vår tröst i vid sidan av Gud kommer att bli en avgud. Den blir som en spegelbild av dig. Nej, låt oss istället vända oss till den Gud som Bibeln talar om.

Psaltaren 115:9-13 (SFB-15)
*Israel, lita på Herren!
Han är deras hjälp och sköld.
*Arons hus, lita på Herren!
Han är deras hjälp och sköld.
*Ni som vördar Herren, lita på Herren!
Han är deras hjälp och sköld.
*Herren tänker på oss,
han välsignar -
han välsignar Israels hus,
han välsignar Arons hus,
*han välsignar dem som vördar Herren,
både små och stora.